

og i By kunne paa dette Omraade overhovedet ikke sammenlignes.

Det ærede Medlem ved jo meget godt, at der vaages strengt over, at der ikke bliver for mange Gæstgiverier ude paa Landet. De Bevillinger, der gives, ere Genstand for en nøjagtig Undersøgelse, og de sendes til de kommunale Raads Erklæring, inden Ministeren tager Stilling til dem. Forholdene ere altsaa i Forvejen saa forskellige, at der ikke skulde synes at være nogen Fristelse til en Sammenligning.

Det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Gustav Hansen) udtalte, at hans væsentligste Grund til ikke at stemme for Forslaget var, at Kommunalbestyrelserne ikke forinden dets Fremsættelse vare hørte. Nu vil jeg sige, at hvis der her var Tale om et Forslag til en Ordning, der skulde blive bestaaende i Fremtiden — af et Forhold af denne Karakter —, vilde jeg ganske vist ikke have fremsat Forslag, før jeg havde raadspurgt Kommunalbestyrelserne og den Fællesrepræsentation, som Mindretallet taler om i sin Betænkning. Men her er jo kun Tale om en rent midlertidig Foranstaltning, der ikke foregriber den endelige Ordning, og som kun er tænkt at skulle gælde saa kort Tid som mulig for at skabe den fornødne Frihed for Lovgivningsmagten, indtil den naar til den egentlige Drøftelse af Spørgsmaalet. Et saadant midlertidigt Forslag har jeg ment meget vel at kunne fremsætte uden forud at spørge de kommunale Raad. Thi spurgte man, vilde Sagen komme offentlig frem, før den blev forelagt for Rigsdagen, og det ligger jo i hele Forslagets Karakter, at det netop var noget, man maatte sikre sig imod. Derfor er der indsat den ejendommelige Bestemmelse i Forslaget, som flere ærede Medlemmer have omtalt. I al Almindelighed kan jeg altsaa meget godt dele de ærede Medlemmers Anskuelse om, at det vil være heldigt i Tilfælde, hvor man kan gøre det, at indhente de kommunale Raads Erklæringer, forinden Lovforslag vedrørende Forhold, der interessere dem, blive fremsatte. Saa-danne Erklæringer kunne jo tjene til Vejledning for Rigsdagsmændene. Men jeg tror, at man ved nøjere Eftertanke vil give mig Ret i, at i et saa ganske ekseptionelt Tilfælde som dette, vil det ikke godt kunne lade sig gøre, uden at man risikerer at komme til at handle imod en af Lovens Grundtanker.

Med disse Udtalelser skal jeg anbefale de af Flertallet stillede Ændringsforslag.

Ordføreren (Goos): Jeg har kun ganske lidt at tilføje til mine tidligere Bemærkninger. Med Hensyn til en Udtalelse af det ærede 2det Medlem for 7de Kreds (Berthelsen) skal jeg blot sige, at det er ikke berettiget af mine Ord at slutte, at jeg skulde have nogen særlig Sympati for en meget streng og bunden Ordning af Beværternæringen. Jeg har heller ikke paa nogen Maade forudsat, at en saadan vilde blive foreslaaet af Ædruelighedskommissionen. Jeg er absolut ukendt med, hvad denne i saa Henseende har forberedt; mine Ytringer gik kun ud paa, at det foreliggende Forslag vilde hindre en Foregribelse af det Resultat, Lovgivningsmagten til sin Tid maatte komme til, hvad enten dette nu gik i den ene eller den anden Retning.

Til det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Gustav Hansen) vil jeg bemærke, at det dog turde være en noget streng Udtalelse at karakterisere Ædruelighedskommissionen, af hvilken jeg ikke er Medlem, som en Velfærdskomite, fordi den har givet Anledning til dette Forslags Fremkomst. Alle betydningsfulde Lovforslag, og et Forslag om en endelig Ordning af Beværternæringen er et betydningsfuldt Lovforslag, pleje jo at blive forberedte i Kommissioner, og deraf have vi visseligen ingen Skade lidt. At Ædruelighedskommissionen saa henvender sig til Regeringen og gennem denne til Lovgivningsmagten for at faa truffet en vis Ordning, der efter dens Mening betinger et heldigt Resultat af dens fortsatte Arbejde, kan man dog virkelig ikke karakterisere med at sige, at den agerer Velfærdskomite. Naar det ærede Medlem dernæst udtalte, at Hovedbestemmelsen var ret enestaaende, for saa vidt den tillægger Lovforslaget Virkning fra et tidligere Tidspunkt end Lovens Kundgørelse i Lovtidende og dens Ikrafttræden, kan jeg med Hensyn hertil henholde mig til, hvad jeg før sagde. Det er noget, som i Virkeligheden sker, hver Gang Lovgivningsmagten griber ind i bestaaende Retsforhold, f. Eks. i Ejendomsretten. Hovedopgaven for Lovgivningsmagten bør altid være den at gøre det paa den nansomste Maade, saaledes at ingen berettigede Interesser krænkes, og det er det, jeg mener, at Forslaget allerede som det blev forelagt, og i Særdeleshed med de Ændringer, Flertallet har stillet, netop gør. Jeg skal derfor vedblivende anbefale Flertallets Ændringer.